

S5 OBALNI

Številka 3, Letnik IV

Marec 2000

GLASILO RK JADRAN S59CST

Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor

Urednik Contest rubrik: S54G Miloš

Tehnični Urednik: S53Z Žarko

Glavni Urednik: S53MA Alen

Direktor ekspedita: S57LO Boris

Urednik Informativnih Prispevkov S59AV Vanja

Priloge

Pred nekaj dnevi sem imel priliko srečati starega znanca, ki se je izpisal iz naše radioamaterske organizacije pred 3 leti. Ob kavici v prijaznem okolju oštarije (kje pa drugje), se mi je kolega potožil, da ga sicer vleče nazaj k radioamaterskemu hobiju, vendar nekako ne najde stika s vodstvom radiokluba, kjer so na »oblasti« isti ljudje že »100 let«. »Pa tudi članarine so zasoljene, predvsem za nas S56, ki ne uporabljamo dosti biroja....«. OM je namreč že leta uspešen CB-jaš, eden tistih, ki jih v radioamaterski skupnosti marsikdo ne ceni preveč. Vendar ga nekaj vseeno vleče nazaj med nas, mogoče je to tisti HAM spirit, ki ga je zopet začutil ali pa zasičenost na 11 metrih, kdo ve? Dejstvo je, da so članarine v marsikaterem klubu zasoljene in če je nekdo še član jannarskega in potapljaškega kluba, se vsako leto januarja prijazno »otresce« lepe vsotice za hobby članarine. Kakorkoli že, spremembe so včasih dobrodošle v kar sem uspel prepričati tudi omenjenega OM-a, ki se nam je zopet pridružil.

8 aprila bo redna letna konferenca ZRS na Otočcu. Obalni radioamaterji, dobimo se na Otočcu in bodimo glasni kar se da!

73 es GD DX de Alen, S53MA

RADIOAMATERSKI OBRAZI

DUŠAN KIRM - KIKO, S53TK

Kiko je bil rojen leta 1962 v Ljubljani. O svojem prvem stiku z radiem in radioamaterstvom pripoveduje takole: "Kot osnovnošolček sem v Šerčerjevem domu v Šiški obiskoval vaje iz orodne telovadbe. Zraven naših garderob so bile stopnice, ki pa so bile vedno v mraku, le na vrhu so bila vrata, izza katerih je bilo večkrat slišati razne "čudne" zvoke. Fantje smo se tihotapili tja gor in poslušali tiste piske in čudno govorico. Nekega dne, ravno ko sem jaz "špegal" skozi ključavnico, so se skrivnostna vrata odprla in ven je stopil možakar. Bil je prijazen in nas povabil naprej. Zvedeli smo, da smo v radioklubu. Pokazali so nam aparature, povedali so nam nekaj o radioamaterstvu. Seveda nas je fante to takoj zanimalo. Tako sem se prvič srečal z radioamaterstvom. Kasneje sem izvedel, da je to radioklub "Ljubljana" -YU3AJK. Kmalu smo vsi navdušeni začeli obiskovati tečaj, bilo nas je pet, izpit pa sva opravila le dva: moj danes žal že pokojni prijatelj Dušan Obradovič in jaz. Ne spominjam se več ali je bilo to leta 1975 ali 1976, vem pa, da je bil ravno na tisti večer, ko smo polagali izpite, potres v Posočju. Spominjam se, da sem sedel v PPS-u, poslušal postajo in se guncal na stolu. Nekaj se je streslo, jaz sem padel s stolom na tla in v hipu, ko sem hotel ugotoviti, kdo je tisti, ki mi je spodmaknil stol, je bilo že slišati: "potres, potres!" Tistega večera sem položil tedanji "C" razred, vendar pa, ker se je vsa dokumentacija žal izgubila, o tem nimam dokaza. V tistih cajtih sem delal na klubskih postajah. Nekaj let kasneje sem položil izpit "E" razreda v radioklubu "Kričacu" - YU3DRL. Dobil sem svoj klicni znak YU3TKI. Imel sem postajo FT-225 in takoj sem si postavil 4 el. loop za UKV. Kot

zanimivost naj povem še to, da so v letu, ko sem jaz položil "E" razred, naši alpinisti plezali po Himalaji. Spominjam se, da smo "viseli" v "Kričacu" in poskušali z njimi vzpostaviti zvezo. Meni je to uspelo, seveda pod klubskim znakom. Z radioamaterstvom sem se aktivno ukvarjal vse do leta 1981, ko sem šel v vojsko."

Po služenju vojaškega roka se Kiko zaposli kot voznik kamiona pri Intereuropi in se za stalno preseli v Ankarano ter začasno opusti radioamaterstvo. Včasih sicer vzame s seboj UKV radijsko postajo, vendar se CB postaja za "medkamionske in ostale" komunikacije izkaže kot bolj uporabna.

Poleti se je hodil kopat in "plavšat" vzgojiteljice na Debeli rtič. Tam je nekega dne zagledal avtobus češke registracije. Bili so radioamaterji, v njihovi družbi pa je bil tudi Žarko S53Z, Edi S57UKE in morda še kdo, pa se ga, žal, ne spominja. Povedal je, da je tudi on radioamater...

Kmalu je ugotovil, da ni več član ZRS-a, saj nekaj let ni plačeval članarine. To je hitro popravil in se vpisal v radioklub "Jadran" - YU3CST v Kopru. Z reorganizacijo znakov je dobil nov znak YT3TKI. Takrat pa je začel razmišljati o izpitu "B" razreda. Kmalu so Davorin, današnji S53DT, Miklavc in Kiko opravili izpite. Davorin in Kiko sta položila "B" klaso in dobila nove klicne znake. Davorin je postal YZ3DT, Kiko pa YZ3TK.

Kikotova najljubša radioamaterska dejavnost je bolj tehnične narave. Všeč mu je kaj zavariti, z antenami se rad ukvarja, pa tudi kakšen kontest občasno odlaufa. V času vojne v Bosni je bil zelo aktiven pri vzpostavljanju humanitarnih zvez, saj jih je vzpostavil več kot 2000. Pred nekaj leti je bil tudi predsednik koprškega radiokluba.

Kikotov najljubši band je 432 Mhz, način dela SSB.

Svojčas je bil Kiko navdušen tudi nad 1.8 Mhz bandom. Pravi da zato, ker so bili tam malo bolj

ekstremni pogoji. Ko je delal še na Intereuropi, se je z direktorjem zmenil, da bo postavil antene kar na firmi. Direktor mu je dovolil, vendar pod pogojem, da antene ne presegajo višine zgradbe. Kiko je napel nekaj slooperv, full size quad za 3,5 Mhz in full size loop za 1.8 Mhz. S temi antenami je dvakrat zasedel prvo mesto v S5 v raznih velikih mednarodnih tekmovanjih. (CQ WW 160 SSB).

O radioamaterstvu na Obali pa pove takole: "Namen radioamaterstva je pridobivanje tehničnih znanj, vzpostavljanje zvez, druženje, včasih tudi kakšen hamfest... Pri nas na Obali je problem v tem, da premalo naredimo za mlade operaterje. Saj, ko mladi opravijo radioamaterske izpite so "zelenci" in z njimi se nihče rad ne ukvarja. Vsak novopečeni radioamater je vložil veliko truda in poguma v to, da je opravil izpit. Žal pa po izpitu ostanejo prepuščeni sami sebi. Mi, starejši operaterji pa - kot da bi bili ljubosumni na svoje znanje, ponavadi nismo pripravljeni vpeljevati mladih in jim pomagati z lastnimi izkušnjami. Pa še nekaj je pomembno: Dokler mi ne bomo ugotovili, da smo radioklub mi sami, da radioklub ni neka oseba, ki nam bo nekaj ponujala in da ne moremo kar stalno nekaj pričakovati, ampak da lahko pričakujemo le tisto, kar smo pripravljeni sami storiti, do takrat se bodo stalno pojavljali nekakšni problemi...

Na prihodnost radioamaterstva GSM telefoninčki in internet ne bodo vplivali, saj je radioamaterstvo hobi in ima svoje zanimivosti in značilnosti, svojo družbo. Zanimivo pa je, da ponovno postaja zanimiva telegrafija, saj je v profesionalnih komunikacijah ukinjena, s tem pa postaja ekskluzivno radioamaterska dejavnost, kar ji daje poseben čar. Radioamaterstvo se vse bolj umika v zasebne "vrtičke". Nimamo več časa za pogosto druženje v klubih, vsekakor pa so klubi zanimivi kot kraji, kjer se občasno srečujejo ljudje, ki

prigovorijo temu lepemu hobiju. Preprosto: klub smo mi."

S53TK RA oprema:

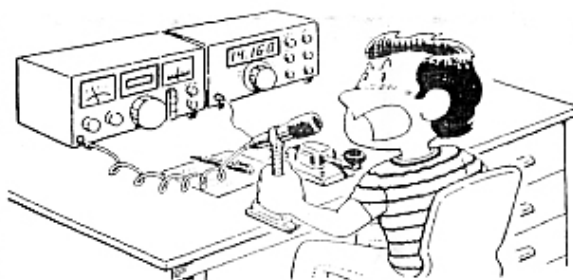
Standard C528, dual band UKV ročna postaja, IC202 z originalnim usmernikom in 10W linearčkom, QRP ZRS 806.

Anteno pa ima trenutno samo UKV vertikalko: 5 x 6/8 za 2m in 11 x 6/8 za 70 cm. Seveda pa ima še veliko anten v "žgabucinu"

Žal mu je, ker je moral silom prilike prodat KV TS-850 in DSP filter.

Kikota zadnje čase bolj malo srečujemo na bandu. Da je zelo zaposlen potrjuje tudi dejstvo, da sva se kar nekaj časa usklajevala glede kraja in časa za tale najin pogovor. No ja, na koncu sva se le uspela dobiti in poklepetala sva ob pivici v S58U. Občasno sva take "streljala" da je bilo treba kar magnetofon ugasnit, hi.

Vanja, S59AV

Pitcairn Islands – VP6

Marisikdo izmed nas je imel priliko svoj radioamaterski hobi predstaviti prijateljem in znancem. Verjetno ste se takrat odločili tudi pokazati svoje QSL kartice, predvsem tiste iz egzotičnih krajev našega planeta. No, najboljši pristop je seveda zastaviti si pravi radioamaterski izziv in poskušati narediti kakšno bolj redko in oddaljeno DX postajo pred osebo, ki ji poskušamo predstaviti, kaj je tisto,

naša magičnost v ta naš hobi (v takšnih primerih je band zanesljivo zaprt, ali pa je kakšna miška pregriznila kabel).

Mlajši operaterji, kakor tudi tisti z več radioamaterskimi izkušnjami pa največkrat tudi v svojem radioamaterskim vsakdanu svoje zveze vpisujemo rutinsko v dnevnik delanih zvez. Včasih kakšen resnično redek prefix še poiščemo na DXCC listi, toliko, da se prepričamo, če smo res naredili DX, ne pa kakšno postajo izmed novopečenih držav z novim prefixom.

Toda, kaj se v resnici skriva na »drugi strani« zveze? Kje pa je ta egzotična DXCC država in zakaj je tako redka na radijskih valovih? Sam sem se že velikokrat vprašal isto vprašanje. Vrsticam tega članka je namreč botroval moj neuspešni poskus narediti zvezo z otokom Pitcairn – VP6 pred nekaj tedni. Kljub temu da mi konec koncev VP6 (še) ni uspelo dodati na mojo »QRP DXCC« listo (morebiti je za QRP 1W in 12m LW antene, VP6 »Pile Up« resda prevelik izziv), me je zamikalo malo raziskati, kaj se pravzaprav skriva za prefixom VP6 (ex VR6).

Otoke v južnem Pacifiku imenovane Pitcairn, je prvi odkril britanski pomorski častnik Philip Carteret julija 1767, vendar se mu zaradi nevarnih morskih čeri ni uspelo izkrcati na kopno. Celoten arhipelag otokov, kakor tudi sam otok Pitcairn, so poimenovali po gospodu Robertu Pitcairnu, ki je otoke z ladje prvi opazil in nanje opozoril posadko in kapitana. Leta kasneje je tudi slaven pomorski kapitan Cook nameraval raziskati težko dostopne in oddaljene otoke, vendar se to ni zgodilo zaradi brodoloma ene izmed njegovih ladij.

Do kolonizacije otokov je kasneje pripeljal splet okoliščin, povezanih z znamenitim uporom na ladji Bounty. O upor in ladji Bounty, kakor tudi o predstavitvi vsega smisla in nesmisla tedanje britanske kraljeve mornarice, je bilo napisano že ničkoliko knjig ter posnetih filmov in drugih oddaj. Komu se v filmu »Upor na ladji Bounty« ni vtisnil v spomin slaven Marlon Brando in postavna tahitčanka, kasneje njegova soproga? Vseeno, za pozabljivce: Brando je upodobil pomorskega častnika na britanski ladji Bounty, Fletcherja Christiana, vodjo upora na

ladji. O vzrokih upora, nečlovečnosti tedanjega kapitana ladje Lt. William Bligha in ostalih okoliščinah, ki so na koncu pripeljali prvega častnika na ladji, Christiana in uporno posadko skupaj z dvanajstimi tahtčanskimi dekleti na otok Pitcairn, si lahko ogledate v omenjeni filmski klasiki. Ubežniki so na Pitcairn pripluli mimo otokov Cook, Tonge in Fiji-ja 15. Januarja 1790. leta. Kot končni cilj so ga izbrali prav zaradi težke dostopnosti in nekoloniziranosti. Idilično podobo življenja na otoku spremeni nečloveški odnos to tahitčanov, ki so postali sužnji upornikov. Zaradi uporov, umorov in samomorov, je leta 1800 na otoku živel le še eden preživeli izmed upornikov z ladje Bounty: John Adams. Leta 1808 se na otok izkrca ameriški kapitan Mathew Folger, ki svoje odkritje sporoči britanskim oblastem. Le tem pa za odkritje zadnjega preživelega upornika ni mar, saj imajo preveč dela v vojnah z Napoleonom. Britanci obiščejo otok Pitcairn šele šest let kasneje. Preživelega Johna Adama pomilostijo, glede na vse okoliščine in gorje, ki ga je preživel. Edino mesto, ki danes obstaja na otoku, je Adamstown, poimenovano prav po Johnu Adamsu.

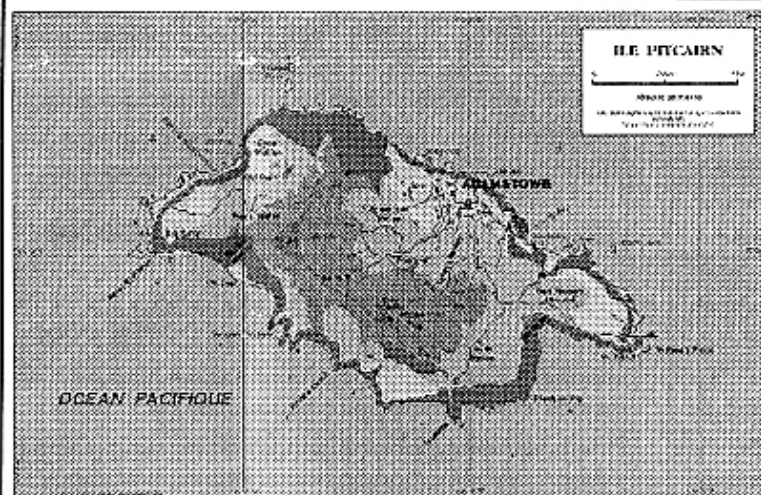
Pitcairn otočje tvori pet otokov: Pitcairn, Sandy, Henderson, Ducie ter Oeno. Trenutno je stalno naseljen le Pitcairn (25°04' južno, 130°05' zahodno).

Leta 1998 je bilo na otoku število prebivalcev 50, 10 od njih je bilo radioamaterjev. Omenjeno razmerje je uvrstilo Pitcairn kot DXCC entiteto v sam vrh po številu radioamaterjev na število prebivalcev – 20%! Danes je na otoku licenciranih 10 radioamaterjev ter en radio klub. Med licenciranimi radioamaterji-domačini hitro opazimo tudi nekaj potomcev legendarnega Fletcherja Christiana.

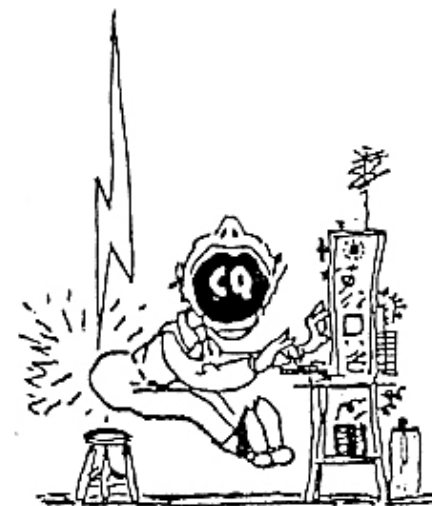
VP6BX	Brian Young
VP6CB	Clarice Brown
VP6DB	Dave Brown
VP6DC	Dennis Christian
VP6JC	Jay Warren
VP6MW	Meralda Warren
VP6PAC	Pitcairn Amateur Radio Club
VP6SC	Shawn Christian

VP6TC	Tom Christian
VP6TY	Terry Young
VP6YL	Betty Christian

Vzorec po katerem so si operaterji razdelili sufixe v pozivnih znakih je transparenten, vendar jih je očitno še premajhno število, da bi začeli razmišljati o enočkovnih znakih. Sicer je bil Pitcairn kot eni izmed originalnih DXCC entitet že leta 1945 dodeljen prefix VR6, ki ga leta 1998 zamenjajo v VP6. Pitcairn že nekaj let ni več na samem vrhu liste najbolj iskanih držav med operaterji v svetu. Leta 1998 je pristal od 21 do 25 mesta na različnih listah najbolj iskanih DXCC držav (QST, DX Magazine, CQ Magazine, etc.). Je pa še vedno velika redkost in zanimivost za marsikaterega DX lovca. Če pa v bodočnosti načrtujete zanimivo DX-pedico, je morda Pitcairn tisto pravo za vas. Tako se tudi znani Jukka-OH2BR odločil proslaviti svojo radioamatersko 40-letnico kot VP6BR.

Sam otok je tudi dandanes precej nedostopen. Lahko se sicer vkrcate na eno izmed tovornih ladij, ki približno vsake tri do štiri mesece obiščejo otok na plovbi med Aucklandom (ZL) in ZDA ali Evropo. Če pa imate bolj globok žep si lahko privoščite križarjenje po pacifiku s katero izmed križark, ki kot turistično znamenitost obišče tudi Pitcairn - zadnjo postajo ladje Bounty.

73 DE ALAN

Zemljevid otoka
Pitcairn

Zastava otočja Pitcairna

Literatura:
Svetovni splet, QST Journal, CQ Magazine

Alen Mitrović, S53MA

QRP DOGODEK S POGLEDOM NA MORJE

V soboto, 18. marca me je poklical Alen, S53MA po GSM-u in mi sporočil, da bo prišel tekom dneva v Izolo po opravkih. Zmenila sva se, da se bova dobila in kaj poklepetala.

In res, po kosilu se je znova oglasil. Povedal mi je, da sta z Žarkotom, S53Z na obali v bližini stare izolske bolnice. Zraven pa je parkiran tudi Rudijev kombi, iz katerega Rudi, S57NPR deli pike za S5 maraton. "Bi malo 'pokurpali', samo nimam dovolj žice za napajanje iz akumulatorja," mi je potarjal Alen.

"Kar lepa družina," sem pomislil in ker mi je čas dopuščal, sem skočil v moj PPS, pobral nekaj žice, spotoma zavil v klet in v plastično steklenico nalil moj domači jabolčnik. In sem se odpeljal.

Živjo, živjo, kozarček jabolčnika in akcija je stekla. Rudi se ni dal motiti, vztrajno je vzpostavljaj zveze iz kombija, Žarko, Alen in jaz pa smo takoj začeli s postavitvijo antene...

Odločili smo se za longwire anteno, katere posebnost je bila ta, da je bila debelina polakirane žičke, katero smo razvlekli med drevesi, prometnimi znaki in ostalimi primernimi "nosilci", ki so se nahajali v bližini, neverjetnih 0,2 mm.

Tanka kot lasek. Alen me je moral večkrat opomniti, naj bom vendar pazljiv, saj bom vse potrgal... Razvlekli smo je kakšnih 30 metrov. To je bila prava skrita antena, saj smo se morali močno potruditi, če smo ji želeli slediti s pogledom. Zgledalo je, kot da bi napenjali sukanec... Sledila je "ozemljitev": v vlažno zemljo smo zabili ogromen izvijač - bolj za šalo kot zares. V Alenovem Audiju smo imeli shack. Anteno in "zemljo" smo priklopili na S53MA Z-match homemade tunerček, ki je v vsej svoji velikosti konzerve sardin kraljeval na armaturni plošči. Potem je prišla na vrsto njena visokost

SIEMENS, full optional, multi band, more performance-less button, full oh in sploh mega 1W out radijska postaja. Čeprav sem ponosen lastnik MFJ-9020 postaje, lahko priznam, da bi takole SIERRCO imel najraje tudi jaz doma. Priklopili smo še zvočnik in ogromno in precej nerodno ročico za telegrafijo. Ta je bila največji in najbolj neroden del opreme!

Pomislite, kako bi nas pogledali kilovataši, ko bi ugotovili, da je največja stvar v našem začasnem avtomobilskem radio shacku ravno še kar običajna ročica za telegrafijo...

Torej, za primerjavo: antena, tuner, radijska postaja, mini zvočnik, ročica, pa še en fin panin in piksna pive bi stali v običajni najlonski vrečki.

In rezultati? V času tega QRP dogodka je bil ravno Russian DX contest, zato postaj ni primanjkovalo. V slabi uri smo na 14 Mhz vzpostavili okoli 30 qsojev, med njimi tudi nekaj UA9 postaj. V kot lasek tanko anteno smo spuščali neverjetnih 1000 milivatov!

Sproti vas bomo obveščali o novih neverjetnih dogodivščinah fantov iz Koper QRP group, do takrat pa 72!

Vanja, S59AV/qrp

CILJ - DOSEČI NOV EVROPSKI REKORD

Že v CW in SSB delu tekmovanja na 160 meterskem področju, se je ekipi iz Ljubljane porodila ideja, da bi se dalo iz neposredne morske gladine doseči kakšen boljši tekmovalni rezultat. Fantje so trmasti in vstrajni, posebno ko je zraven Turbo S51TA s svojimi tekmovalnimi kolegi. Storjen je bil prvi korak in to uspešen na 160 metrov, sedaj pa pripravljajo naskok na najvišje mesto v Evropi v SSB in CW delu WW WPX tekmovanju. Ogledal sem si lokacije s postavljenimi stolpi, stakiranimi monoband antenami in prišel do zaključka, da se fantje ne bojijo niti naše burje. Že v soboto 25. Marca in

1072,41
lejo bodo z Debelega rtiča pokazali kaj se da narediti iz naših prirodno dobrih lokacij.

Debeli rtič je že pred dolgimi leti uporabljal Vito s kolegi in bil presenečen nad ugodno amatersko lokacijo. Kaj več pa s tistega konca ni bilo storjeno.

Samo tekmovanje bo na več točkah v predpisanem radiusu po pravilih tekmovanja za multi-multi delo. Neposredno pod samim rtičem na morski gladini postavljajo štiri fazirane vertikalke za 7 MHz. Na samem pomolu kopališča bo že preiskušena vertikalna za 1,8 ter 3,5 MHz. Na hribčku v opazovalnici kmetijske zadruge - Koper bo ekipa za 21 in 28 MHz, v malo bolj oddaljenem delu pri rezervoarju za vodo pa je postavljen stolp s 4 elementnim fiksno pritrjenim quadom, ter eno monoband yagico za 14 MHz. Kaj bo še zraslo danes ko to pišem in jutri še ne vem, toda fantje pridno delajo. Zaželeni so tudi obiski, toda ne v smislu klepetanja, temveč pomaganja - pa četudi samo s kakšno okolju primerno tekočino.

Fante nisem hotel motiti, zato bo obširnejša reportaža samega dela tekmovanja s fotografijami v naslednji številki S5-Obalnega.

Držimo pesti, da dosežejo nov evropski rekord.

Enjoy Dxing!

Žarko, S53Z

